

som en dømt Mand. Men det er det, der er sket her, og her har vi altsaa et Medlem af Kommissionen, som i Middagselskaber og i Pressen fremkommer med tendentøse Indiskretioner, der viser hen til H. P. Prior, sigter ham, mistænkeliggør ham.

Saa tog jeg Ordet, for jeg er vel Borger i dette Land, og jeg sidder vel her som Medlem af dette Ting. Saa tog jeg altsaa Ordet, og saa skrev jeg tre sammenhængende Artikler i Nationaltidende, en sammenhængende Afhandling, der begyndte med en Karakteristik af det indiskrete Kommissionsmedlem, som jeg jo kendte meget nøje. Og denne Afhandling udviklede sig ganske naturligt til en Paavisning af, at denne Kommission havde grebet sin Opgave ganske forkert an, at den var gaaet bort fra det, som var Kommissionens virkelige Opgave: at redegøre for de økonomiske Grunde til Landmandsbankens Sammenbrud, en Redegørelse, under hvilken alle Kriminaliteter ganske af sig selv vilde komme for Dagens Lys. I Stedet for gik man en helt anden Vej, som maatte og skulde føre og har ført til Forvirring, og som vi her i denne Sal skulde være de sidste til at tage i Forsvar, fordi os har denne forkerte Metode berøvet det ganske overordentlig værdifulde Materiale, som vi kunde have haft ved Afgørelsen af store Problemer, som vil blive lagt for dette Ting.

Men det er altsaa min Brøde. Har jeg skrevet andet end disse tre Artikler, førend Dommen falder? Har jeg skrevet andet? Jeg husker det ikke, jeg tror ikke, at jeg har skrevet noget andet. Det er altsaa Manden, der i Tide og Utide med fanatisk Iver springer ind i Diskussionen og tager Kampen op for Prior! Det er den Sandhed, der ligger bag ved denne Skildring.

Og efter Dommen, hvad saa? Saa angreb et Blad i Kolding mig, og nu skal jeg naturligvis komme med Hatten i Haanden til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og spørge, om han tillader mig at svare. Det har jeg ikke gjort, jeg tilstaar, at jeg har forsømt det. Jeg svarede, og Bladet skrev igen, og jeg svarede igen, og Bladet skrev for tredje Gang; men da jeg var overbevist om, at ethvert sundt og fornuftigt Menneske af mine to Artikler kunde se, hvorledes Sagen stod, og at jeg var blevet angrebet med Urette, tav jeg stille til den tredje.

Det er, hvad jeg har skrevet om denne Sag. Jeg tror ikke, der er andet, jeg erindrer ikke, der er andet, men kan nogen paavise noget mere? Og det bruger man altsaa til Grundlag for Beskyldninger for i Tide og

Utide at snakke om denne Sag, saaledes at man faar Indtrykket af, at jeg egentlig lider af en vis Monomani.

Saa den begynder vi den 15. her i Salen. Hermed er Billedet lagt an. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har ikke noget daarligt Instinkt, det ærede Medlem forstaar udmærket godt i smaa Sidebemærkninger, smaa Skildringer, der flettes ind i Talen, at forberede Ting, der først vil komme senere. Det ærede Medlem har ingenlunde noget slet Instinkt i saa Henseende. Men som jeg allerede her har vist, holder han sig ikke meget nøje til Sandheden i disse Skildringer, de ligner meget lidt Virkeligheden. Her havde han altsaa lagt Billedet an. Nu fører han det videre i „Social-Demokraten“ for den 18. med Hensyn til, hvem der har foranlediget Diskussionen her: I „Social-Demokraten“ for den 18. hedder det — jeg citerer: „Ved sin blinde Iver har han“ — det er altsaa mig — „fremtvunget en Diskussion om H. P. Prior, efter at denne har paabegyndt Afsoningen af sin Straf“. Ja, ser De, nu er det altsaa mig, som har fremtvunget den Diskussion.

Og nu spørger jeg altsaa her: Hvordan er da Sandheden? Sandheden er den, at det ærede Medlem Hr. Pürschel nævner nogle Artikler i „Social-Demokraten“, som havde berørt Priors Sag. Da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fik Ordet, mente han, at det maatte være Artiklen af 6. Oktober, den, der har været saa meget omtalt her i Tinget. Han udtaler i Overensstemmelse med denne Artikel, at man presser nogle Arbejdere og nogle Funktionærer i Priors Virksomhed til at skrive under paa en Benaadningsansøgning. Saa først traadte jeg ind i Debatten, og det skulde jeg naturligvis gøre. Jeg skulde gøre det baade som Politiker og som Ven af Prior. Jeg begyndte med at sige dette, at jeg slet ikke havde tænkt mig i denne Debat at tage Ordet om Banksagen. Men desuagtet hedder det altsaa nu, at det er mig, som har væltet mig ind paa det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, det er mig, der har begyndt Diskussionen om denne Sag.

Dette er sket fra den 15., da Billedet anlages, og til den 18., da det altsaa er fuldt udført i den Gengivelse, jeg havde den Ære at oplæse for Medlemmerne. Derfor ser ærede Medlemmer, at det ikke har været upaakrævet, at jeg placerer det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og mig paa de rigtige Steder i Forhold til denne Diskussion.

Og atter her maa jeg, naar jeg nu ved